

La Festa de la Malavella: un èxit!

● El cap de setmana del 24 al 26 d'abril es va celebrar la sisena edició de la Festa de la Malavella que ha ha confirmat, un any més, un imparable i espectacular creixement. L'Ajuntament de Caldes de Malavella amb el suport de la Comissió de la Festa de la Malavella està incorporant any rera any novetats que ajuden a fer la Fira cada cop més carregada d'activitats i amb més afluència de visitants.

En destaquem el trasllat del mercat i de la majoria d'actes a l'entorn del Parc de la Sardana i les incorporacions del concert de dissabte amb zona de barraques, la Cursa de la Malavella i els actes infantils del diumenge. Un element que ha tingut molt bona acceptació, sobre-tot pels menuts, ha estat el Geperut, el nou gegantó de la Colla Gegantera de Caldes de Malavella. També ha estat destacable el pas endavant de l'espectacle de la nit del dissabte, "La nit de bruixes selvatanes".

Des de l'Ajuntament agraïm la feina de la Comissió de la Festa de la Malavella i a les entitats i persones col·laboradores, sense els quals no hauria estat possible la festa. I a tots els caldens i visitants que ens han acompanyat durant aquests tres dies i que han contribuït a fer créixer aquesta festa que té una projecció molt gran.

● La caldenca Pili Turon ha obtingut el 1r Premi Absolut a l'edició d'enguany del Concurs de Microliteratura Joaquim Carbó, amb el seu relat "Paraules". El jurat va decidir, com en altres ocasions, concedir el Premi Local a una altra autora de Caldes. En aquest cas, la guardonada fou Núria Massa pel

seu relat "Anhels". Els quatre guanyadors dels premis en la categoria juvenil van ser Sergi Dalemus, Susanna Miquel, Mònica Pagès i Cèlia Solà.

Els premis en l'apartat infantil van recaure en Aleia Jou, Lidia Malfeitos, Berta Mata, Jordi Romero, Emma Pous, Eduard Lluch i

CATEGORIA INFANTIL

Accésit 3r curs:

"Pompeu, els follets, el diccionari i els seus fills", d'Àlex Manzano Gómez.

Fa 12 anys, a la casa del costat de l'ermi-ta de Sant Maurici hi va viure un home que es deia Pompeu. Tenia 36 anys era prim, intel·ligent i morè. Ell va inventar el diccionari. Li encantava ensenyar als seus amics i els que no coneixia.

Un dia a la nit van venir uns follets i van entrar a casa seva. Li van canviar l'ordinador per un altre. El seu ordinador se'l van emportar juntament amb el diccionari que ells havien copiat. Van connectar els cables de l'ordinador, va fer una guspira i els follets es van espantar. Un va empenyer el diccionari per la finestra i sense voler el diccionari va caure al camió de les escombraries. El camió va marxar. Llavors, en Pompeu es va despertar i va veure que el diccionari no hi era. Els follets van dir-li que el diccionari havia caigut al camió de les escombraries i el camió havia marxat. Els follets també van explicar-li que li havien copiat el diccionari a l'ordinador i es va posar content.

Va imprimir el diccionari, grapar les pàgines i publicar-les. Pocs dies després va trobar xicota, i va tenir 3 fills, en Joan l'Iker i l'Àlex. En Joan va inventar el ciment, l'Àlex els helicòpters i l'Iker els gelats.

1r Premi 3r curs:

"Caldes de Malavella", d'Eduard Lluç Recasens

Hola, sóc l'Eduard i el meu equip de bàsquet els que us acompanyaran durant aquesta aventura per Caldes de Malavella.

Tot va començar un divendres a la tarda al vestuari de bàsquet mentre ens dut-

Pili Turon guanya el 12è premi de Microliteratura Joaquim Carbó i Núria Massa obté el premi local

seu relat "Anhels". Els quatre guanyadors dels premis en la categoria juvenil van ser Sergi Dalemus, Susanna Miquel, Mònica Pagès i Cèlia Solà.

Els premis en l'apartat infantil van recaure en Aleia Jou, Lidia Malfeitos, Berta Mata, Jordi Romero, Emma Pous, Eduard Lluch i

xàvem. De sobte, va entrar un colom amb un missatge, el vam obrir i deia que aquell missatge l'havia escrit l'alcalde. Primer de tot, posava que era per a l'Andreu, l'Alexandro, en Bruno, en Jofre, en Joel, en Ramon, en Víctor i jo, tot l'equip de bàsquet. Al missatge posava: Hola sóc l'alcalde Balliu, m'han segrestat i em porten per Caldes a robar amb ells. Salveu-me, si us plau!

Tots vam decidir quedar, els vam dir de quedar als pares les mares per si ens deixaven i van dir que sí.

Primer, vam anar a l'Ajuntament i ens van rebre molt bé. Ens van donar tota la informació que tenien, també ens van donar un diccionari i ens van dir: És un diccionari màgic, té tota la informació que necessiteu.

Ens vam endur el diccionari, i el vam obrir i li vam dir: On és l'alcalde? Ell ens va contestar: L'alcalde està a la Casa Rosa.

Hi vam anar però ja era massa tard. Li vam tornar a preguntar al diccionari: On és l'alcalde? Ell ens va contestar: L'alcalde és al Casino.

Tots vam anar corrent al Casino i els vam atrapar.

Van fer una festa d'honor per a nosaltres, ens van donar moltes coses i ens ho vam passar molt bé!!!

Accésit 4t curs:

"El tren màgic", d'Emma Pous.

Un dia, de fa 6 anys vaig anar a París a veure una obra titulada «El Diccionari». Vaig viatjar amb tren però no era normal. Em va portar a París, si, però no al París d'ara, sinó al París de 1733! Tots els passatgers vam sortir del tren i no vam veure París, vam trobar un camp verd i ple de flors al costat d'un bosc, però quan ens vam girar per entrar al tren ja no hi era i ens vam quedar allà preocupats.

pats. Jo vaig fer uns amics que es deien Anna i Pau i eren germans. Vam entrar al bosc i va començar a caminar fins que vam veure una casa on hi vivia un home i la seva dona. Crec que tenien uns 70-75 anys i tenies tota la casa plena de calendaris i rellotges. Tots els rellotges marcaven les 6:30 i els calendaris deien que era maig del 1733! Ens vam sorprendre molt perquè nosaltres no sabíem que estavem al 1733. El matrimoni ens va dir que vivien allà perquè feia temps també havien agafat aquell tren, volien anar a París a muntar una rellotgeria i anaven ben carregats amb rellotges. Els viatgers del tren es van quedar atrapats a l'any 1733. El matrimoni s'havia construït una casa amb troncs i branques. Van estar intentant trobar la sortida per tornar al present, però quan ho van aconseguir van veure que necessaven algú del present. Així que vam ajudar al matrimoni i a tota la gent que es va quedar atrapada al 1733. Vam avisar a totes les persones que hi havia, vam agafar un calendari i un rellotge de casa dels senyors, vam marcar les 3 del migdia i el 9 de març del 2009 i tots junts vam tornar al present.

1r Premi 4t curs:

"Tinc un cervell artificial", de Jordi Romero Sàbat.

Hi havia una vegada un nen que es deia Pompeu Romero. En Pompeu, anava a l'escola com tots els nens però no era igual que els altres. Era molt especial, ell no tenia un cervell, tenia un diccionari! Era un nen fascinant. Un dia a l'escola d'en Pompeu, el seu professor que era un garrepa excepcional i amb ganes de molestar a la gent, es va dirigir cap a ell i li va dir

- Has estat seleccionat per un Concurs de Microliteratura. Vols participar-hi?

- Sí, si em moro de ganes per participar-hi!
- Doncs fets!
- Quin dia l'he de presentar?

- Demà! va esclatar a riure el professor-. En Pompeu va arrencar a córrer cap a casa seva. Quan va arribar-hi , va dir: gín-se cap a l' estudi, va agafar un paper i un llapis i va començar a escriure. Es va passar dues hores i mitja amorrat al paper però l'endemà el va presentar. El professor es va quedar bocabadat. Com era possible? Però com?!

El professor va enviar el treball als jutges que no van dubtar gens a triar el guanyador.

Va guanyar Pompeu Romero, i sabeu per què? Perquè el tenia un diccionari al cap. En el diccionari no hi havia cap error i per tant, en el text tampoc. I així s'acaba aquest conte, com me l'explicaven jo l'explico.

Accésit 5è curs:

"Epitufi", de Sara Bagudà Torrent.
Jo sóc poeta. Bé, de fet era un poeta perquè ja sóc mort. Vaig morir als cent anys!!! Tot un segle de vida que ja és molt. M'agradaria reviure uns moments per explicar-vos la meua història.

Primer de tot permeteu-me que em presenti, tot i que el meu nom de ben segur que no us dirà res. Em dic Josep Costa. De ben ben petit m'agradava escriure històries i poemes. Un que em va agradar molt mira us el recito:

Si jo tingués ales podria volar,
fins a l'univers aniria
i molts planetes visitaria,
i alla dormiria.

Accésit 6è curs:

"El joc de les paraules", de Lidia Malfeitos.

En Pol no s'ho havia passat gens bé a l'escola, la mestra els havia posat un munt de deures i per acabar-ho d'adobar acabava molt tard de waterpolo i els havia de fer quan arribés. A casa, com de costum, l'havien assaltat amb moltríssimes preguntes però ni es va esforçar a contestar-les. Després d'engolir el sopar va pujar a la seva habitació. Un cop va mirar l'agenda va obrir el llibre de català i el va follejar. Fent els deures es va adonar que el món de les lletres, s'assemblava a un joc d'aventures, escapar de paraules que amb els seus guions se'l volien menjar, els accents que eren armes contra ell... La veritat és que s'assemblava a un joc: El Temple, haves de córrer per totes les caselles, agafar una clau i obrir la cambra central del temple. Ara bé, tot s'ha de dir, només adonar-se que era un

joc s'hi va posar a jugar i s'ho va passar molt bé. Saquejava tot allo que trobava i aviat s'havia plantat al davant d'on hi havia la clau mestra. Tot just lluitava contra aquella llarguíssima paraula que l'Emma, una nena de la seva classe, el cridava... S'estava bazallant contra una terrible paraula, «otrorinolaringolegi», i necessitava ajuda. Junts, van aconseguir agafar la clau i tirar cal al temple, agafats de mans i molt felços.

La portallada d'aquest, estava decorada amb milions de dibuixos maies en blanc i negre. Tot i que imposava respecte, van entrar-hi sense miraments. Van creuar passadissos fins arribar al centre i aviat se'n van pendrer. Hi havia paraules i frases més llargues que mai us hagueu imaginat... Quan anaven a reaccionar i a atacar... va sentir el seu nom. S'havia adormit a sobre del diccionari i la paraula «temple» apareixia com a primera entrada. Havia estat només producte de la seva imaginació?

1r Premi 5è curs:
"Una escala per dir adéu", de Berta Mata.
Joanm Carbo va ser una gran persona pel català. Quan es va morir els diccionaris no es van poder acomiadar d'ell. Un dia, el cap dels diccionaris va dir: «Doncs nosaltres li anirem a dir adéu al cel». El diccionari de sinònims i antònims va preguntar: «I com ho farem?». «I el cap dels diccionaris va dir: «És veritat, no ho havia pensat!- El diccionari Dídax va proposar que podrien fer una escala fins al cel i el cap dels diccionaris va dir que hi estava d'acord. Llavors les paraules de dins els diccionaris van voler-hi participar. I el diccionari d'Anglès/Català va cridar "let's go/Endavant". Al cap d'un dies van començar a muntar l'escala. Hi havia paraules boniques, elegants, estranyes... de tota mena!!! Quan van tenir l'escala muntada va començar a pujar-hi el diccionari Pompeu Fabra ja que era el millor amic de Joaquim Carbo. Un cop a dalt els nivells va començar a cridar i a buscar en Joaquim. Quan el va trobar va cridar els altres diccionaris i els va dir que pugessin. Allà dalt van muntar una festeta amb en Joaquim Carbo i li van poder dir adéu. Al cap d'unes hores van baixar i un cop tots a baix es van col·locar cada un les seves paraules a dins. Llavors cada un va anar on va voler, a una escola, a la casa de la gent, a les biblioteques etc... Però els diccionaris recordaran aquell dia amb Joaquim Carbo.

havien tret la pols dels de feia anys. Ens vam anar acostant a l'avia i sentíem que anava dient una sèrie de números que els repetia sense parar. De sobte ens va mirar i digué:
-Prestatge 43, diccionari 12, pàgina 162, definició 31.

Vam anar sense pensar-ho dues vegades a aquella prestatgeria, vam agafar el diccionari 12, vam obrir-lo per la pàgina 162 i varem llegir la definició 31, i hi deia: clau: objecte allargat que serveix per obrir o tancar algun pany o entrar en un bloc.

A sota la definició hi havia una petita clau daurada, la vam agafar i a l'instant del prestatge es va girar i va apareixer una porta. Plens de curiositat vam ficar-hi la clau i, sorpresa, coincident!
Darrere la porta hi havia un home d'un seixanta anys i al veure'ns entrar digué:
- Pregunteu el que vulgueu, observo el passat i endevino el futur.

Estava a punt de respondre quan de sobte l'Aleix digué:
- No gràcies, però el nostre futur ja el farem nosaltres.

L'home es va començar a convertir en un llopi i ens volia atacar. Per sort no ens arribà a tocar. Vam aconseguir agafar una fusta del mar i la vam llençar contra ell i així vam escapar. Quan vam arribar al final del túnel vam assegurar-nos que no ens seguia. L'Aleix em va dir:

- Sento molt no haver-te deixat parlar, però crec que no cal que ningú ens digui el nostre futur, ja ens el farem nosaltres.
- Tranquil-vaig respondre- no passa res. Estic d'acord amb tu.

Vam anar a col·legi com sempre. Després de classe vam passejar pel mar i m'imagino que tothom sap com acaba aquesta història...

CATEGORIA JUVENIL

1r Premi Ex Aequo categoria B:
"La caputxeta verda", de Cèlia Solà Ros.

Ja n'estava tipa d'explicar al meu cosí abans d'anar a dormir cada dia la mateixa història: la caputxeta vermella. Així vaig decidir canviar-la una mica, i el vaig avisar.

Hi havia una vegada una nena molt lleïta a la seva mare li havia cosit una capa verda, i per això tothom li deia la caputxeta verda. Un dia la seva mare li va dir que anés a casa l'avi a portar-li una mica de menjar i un diccionari que s'havia deixat a casa seva. Ella va rondinar, però la seva mare la va obligar a fer-ho.

Ja era a mig camí quan un porc senglar li va preguntar a on anava; i ella sense por li va respondre que a casa del seu avi. Ell li va recordar que passés per un camí

però no li va fer cas i va continuar pel que anava. Quan va arribar a casa l'avi, va veure que la porta era oberta i, sense pensar-ho, va agafar la dreta que estava al costat de la porta mentre deixava a terra el cistell amb el diccionari.

Va entrar a poc a poc, i es va quedar esgarriada...
I ostres, penso, i com acabó? Miro el meu cosí i sort que s'havia adormit perquè no s'havia com acobar-lo.

1r Premi Ex Aequo categoria B:
"Voler però no poder", de Mònica Pagés Fernández.

-Natalie Scott? – diu el professor James mirant-me fixament, però jo no l'escolto, més ben dit no vull escoltar-lo, estic més interessada pels meus pensaments que per la seva classe de biologia. No entenc com a la gent li agrada estar asseguda en una incòmoda cadira de fusta escoltant al professor parlant de plantes.

- Senyoreta Scott, si has de ser aquí per no escoltar millor que no hi siguis, fora – diu en James assenyalant la porta una mica mosquejat.

- Estava desitjant que em fessis fora – m'aixeco, em repenjo la bossa a l'esquena i agafó la carpeta de la taula deixant el diccionari al calaix. Tot just sortir de l'aula m'entrebanco amb alguna cosa que em fa caure a terra, ràpidament noto com uns forts braços m'aixequen, ja no tinc la carpeta a la mà, pujo una mica la mirada fins als braços tatuats de qui sembla ser el noi que, a la vegada que m'ha fet caure, m'ha ajudat a aixecar. Veig que porta la meua carpeta i això m'incita a descobrir qui és aquesta persona. Quan finalment el miro a la cara, em trobo amb un noi amb uns ulls perfectament verds i un somriure una mica burleta, té les dents impecables i uns cabells castanys arrissats. Va vestit amb una samarreta blanca prou fina perquè se li vegin els tatuatges...

- Seguiràs mirant-me així o pensaries agafar els teus apunts? – diu rient interrompent-me dels meus pensaments. Agafó bruscament la carpeta però no em moc de davant seu. Ell em posa una mà a l'espatlla com si m'anés a dir alguna cosa, però no, només somriu i se'n va. Jo em queda allà parada. Quan reacciono i em giro, ell ja no hi és. Com es deu dir? El tornaré a veure? Mai no l'havia vist per aquí.

Hi ha alguna cosa als seus ulls que m'ha atret, potser era el misteri que transmeten... no ho sé i dubto que ho descobriré xi.

1r Premi Ex Aequo categoria A:
"El que hem de pensar", de Susanna

sanna Miquel Coll.

Com? No pot ser. Des de quan «bàmbolo» vol dir que és viu, despert, espavilat? No sé segur què vol dir, però pel context sembla que sigui més aviat una persona ximpleta, curta d'enteniment. Què? I eixerit? Jo creia que era una persona treballadora, llesta, per què em diu el contrari? Les definicions del meu nou diccionari s'han intercanviat?

I si busco... «Polític»? Què? Una persona honrada que es preocupa pel benestar dels seus ciutadans? «Immigrant»: persona que ve aquí a prendre'ns la feina i a causar-nos problemes? A veure... ara... «Justícia»? Organisme oficial encarregat de jutjar i aplicar les lleis. Aquesta no ha canviat, oi? Perquè ara sembla tan falsa? Potser serà perquè només l'apliquen quan els interessa.

Continuem, «retallades»: procés absolutament necessari per mantenir l'estabilitat econòmica d'un estat; impost: pagament «obligatori» pera tothom» que s'apuja pel bé de tots, no perquè es gastin els diners en inutilitats; «desnonar»: acció de treure l'immoble a algú perquè no ha pagat els seus deutes bancaris, sol ser causat per haver gastat més del que es podia permetre; «aturat/dat»: persona en una condició laboral cada cop menys freqüent gràcies a les fabuloses reformes del govern; «empresari»: persona que gaïrebé és mereix que li facin un altar pels nombrosos llocs de treball creats i sempre preocupat per l'empleat; «consumir»: tu només fes-ho, gasta. No pensis: «contaminació: no et preocupis per aquestes estupidesses, l'escalament global és una llegenda urbana; «avoritar»: aquesta paraula ni hauria d'existir, cap a casa a cuidar els fills, dona!

A vegades no us dona la sensació que volen que pensem això? Que fem el que ells volen i prou? Sigues eixerit i pensa una mica abans de creure't tot el que et diuen!

1r Premi Ex Aequo categoria A:
"Estimat diccionari", de Sergi Dalmau Adroher.

Avui he estat pensant amb tu mentre mirava per la finestra de l'hospital. Ruri miava que ser un diccionari ha de ser avorrit, sempre recolzat en una lleixa i escanyat per un llibre a cada costat. De tant en tant agafí l'agafa i l'obre. Començava a follejar fins trobar la paraula que buscava, des acabar ben marejat. Ben pensat, és millor quedar-se a la lleixa, així no passes fred, gràcies a l'escalfor dels llibres. Jo crec que el pitjor deu ser quan comences a ser transportat i passes per moltes mans, des acabar amb ganes de tornar al teu lloc. Des ésser

molt intel·ligent, ja que has de dir les paraules que la gent busca. Deus estar acostumat al silenci de la biblioteca, i al soroll que es produeix quan es passen les pàgines d'un llibre. Deus tenir temps per pensar, mirar al voltant i envejar els llibres que tothom vol i tothom llegeix.

Potser et queda poc temps de vida, però què Internet t'ha fet molt de mal: o potser et queda una llarga vida per davant. Jo, a vegades, em sento com un diccionari. Sempre estic recolzat en aquest llibre, i escanyant pels llibres. De tant en tant, algú m'agafa i em fa passar una sèrie de proves, i al cap del dia acabo ben marejat. A vegades penso que és millor quedar-me aquí, mirant per la finestra o mirant el sostre. Estic acostumat al silenci de l'hospital i a les correïsses d'algunes infermeres. Jo també penso en els nens que poden sortir i córrer, i els envejo. A mi, potser, també em queden pocs anys de vida, perquè aquesta malaltia m'està fent molt de mal: o potser em recupero i em queda una llarga vida per davant. Jo crec que de gran seré un diccionari, un diccionari diferent: no de paraules ni de significats, sinó del valor de la vida. Una abraçada Sr. Diccionari.

PREMI LOCAL:

"Anhels", de Núria Massa i Rosa.

Arraconat i empolsat, un vell diccionari jaia placidament a la lleixa de dalt de tot de la llibreria del menjador de l'àvia Imelda. De fet, hi havia estat des de l'època en què l'àvia li havia agafat la dèria de comprar llibres perquè, segons ella, feien bonic al menjador. Des de llavors mai ningú no havia advertit la seva presència, tret d'en Roc. El marrec, esprimat, tan sols tenia sis anys, però

de lentresol B. El repartidor va confirmar l'adreça, es va aixugar el front i va sentir el fre d'unes sabatilles contra les rajoles del terra. Es va sentir observar a través de l'espèl i es va recol·locar la gorra.

– Això deu ser la butaca –va dir la dona que va obrir, mentre assenyalava l'embalum del replà.

– Vostè és...? –el va interrompre ella, tot indicant una placa a la porta. I va afegir: Si jo no en sàbies, estaria morta.

– La butaca li pesava, així que es va apressar a deixar-la a lloc. La dona no apareixia i el repartidor va repassar l'estança, amb una taula enorme, un sofà atrocinat, una tauleta enterrada de llibres i un

televisor. Hi havia notes per tot arreu: "apaga", a la tele; "rega", al marc del balcó; "repassa", a la tapa d'un diccionari... La memòria se'n va amb la joventut, val més que ho sàpigues!

La dona el va espantar, per l'esquena. – La meua filla tot el dia remuga que vagi a l'esplai a fer tallers i punyetes, però jo ja m'espavillo.

Abstreta, va començar a estripar l'embolcall.

– També diu que he de posar color a la vida i això he fet. A veure si calla!

La butaca era vermella.

El Gust de la Paraula

● Caldes va acollir entre el 26 i el 28 de juny «El gust de la paraula», una interessant iniciativa que uneix gastronomia i literatura amb moltes activitats dirigides a públics de totes les edats: presentacions de llibres, àpats literaris, contes per a grans i petits, tallers infantils, xerrada sobre cuina termal, presentació de llibres sobre gastronomia, un concurs popular d'elaboració d'entrepans calents, biquinis, i d'entrepans freds, una vetllada de pic-nic al Parc de la Font de la Vaca amb un doble concert inclos, un espectacle d'animació infantil... Els restaurants de Caldes que s'hi van acollir van oferir menús literaris per acabar d'arrodonar l'oferta literària i gastronòmica.

Degustació dels entrepans i biquinis

Xerrada sobre la cuina termal a càrrec de David Heras i presentació dels llibres de Jofre Martorell i Salvador Giral.

Glopets d'Estiu 2015

● Durant el juliol han arrancat els Glopets d'Estiu, una programació de concerts, espectacles infantils i projeccions de cinema per poder gaudir a la fresca als vespres d'estiu. Pels Jardins d'en Pere Vidal hi han passat Ferran Palau, Joana Serrat i els caldens Mari-sol Uceda i Àlex Verdaguier. Pel que fa als espectacles infantils, s'hi ha pogut veure Joan Bentallé i els contacontes Silvia Cadanet i Emilio Sánchez.

Ja a l'agost, els concerts són de pagament i es traslladen als Jardins de les Termes Romanes. Hi veurem La Selva Jazz Band homenajant Ella Fitzgerald, l'espectacle d'havaneres en concert "Entre dos mars", del caldenc Antoni Mas (piano) i d'Indira Ferrer-Morató (soprano). Pel que fa al cinema al carrer, es projectaran «Como entrenar a tu dragón 2», «Ocho apellidos vascos» i «Els pingüins de Madagascar». Segui-ne la programació a través del BIM o de l'agenda del web municipal (www.caldesdemalavella.cat).

Els Glopets d'estiu 2015 estan organitzats per l'Ajuntament de Caldes i la Biblioteca Francesc Ferrer i Guàrdia. I compten amb el suport de la Diputació de Girona.

Ferran Palau va inaugurar els Glopets 2015

Cloenda de l'Aula de Teatre

● El diumenge 14 de juny al migdia es va omplir el Teatre de Caldes de familiars, amics i amigues dels alumnes de l'Aula de Teatre per veure els treballs de final de curs. Es van presentar dues peces: «Mamma Mía», per part dels nens i nenes del grup de primària que dirigien en David Estany, i un taller sobre l'«Amor Romàntic» per part dels nois i noies del grup de joves dirigits per en Marc Ciurana. Ambdues peces van agradar força. Les classes de l'Aula de Teatre s'acomoden fins el curs vinent.

1r PREMI ABSOLUT:

"Paraules", de Pili Turon Vázquez.

"Clau, butaca, pany": Una calligrafia trèmula reproduïa aquestes paraules, que estaven escrites en un post-it enganxat amb cinta adhesiva a la porta